

Den, som utan sådan afsigt, som uti 5 § sagd är, men till tydlig fara för annans lif eller tillhörigheter, sätter eld å sin egendom eller ouppsåtligen, genom vårdslöshet, oförsigtighet eller försummelse är vållande till eldskada eller till skeppsbrott eller till sådan skada eller öfversvämning som i 11 § nämnd är eller dertill att fara uppstått för begagnande af verk, byggnad eller anläggning, som i sagde § omförmäles, straffes med fängelse i högst sex månader eller böter.

Är någon etc. — — — — — riksdaler.

Stockholm den 19 Januari 1878.

Sigfrid Wieselgren.

N:o 4.

Af Herr **E. Thomasson:** *Angående förändrad lydelse af 59 § Riksdags-ordningen.*

Vid 1875 års riksdag väckte jag (genom motion N:o 3) i Andra Kammaren fråga om sådan förändring af 59 § Riksdags-ordningen, att utväg bereddes Riksdagen att, då dess ledamöter af en eller annan anledning icke förmådde åt ett viktigt ärende egna all vederbörlig uppmärksamhet, få detsamma slutliga pröfning uppskjuten till näst följande riksdag. Ändanålet med denna förändring och de skäl som synts mig tala

derför har jag utförligt utvecklat i berörda motion, till hvilken jag alltså tillåter mig hänvisa, då jag nu ämnar förnya min framställning i ämnet.

Med ett par oväsentliga förändringar blef mitt ifrågavarande förslag enhälligt förordadt af Konstitutions-Utskottet, som derom yttrar bland annat:

»I allt öfrigt torde Utskottet, för att undvika ett onödigt upprepande af hvad redan förut blifvit sagdt, få hänvisa till sjelfva motionen, i hvilken, såsom det synes Utskottet, fullständigt vederläggas de invändningar, hvilka under föregående diskussioner blifvit emot Utskottets förslag i nu kvarstående delar framställda. Endast det har Utskottet velat tillägga, att syftemålet med samma förslag icke, såsom någon gång förmenats, företrädesvis varit att befordra riksdagsförhandlingarnes snabbare avslutande, utan fastmer att söka undvika förhastade beslut i vare sig ena eller andra rigtningen. För närvarande står på dagordningen hos oss genomförandet af en mängd stora och viktiga reformfrågor angående civil-lagstiftningen, skatteväsendet, arméns organisation, administrationsväsendet, m. m.; och någon tänkbar möjlighet finnes knappast, att dylika frågor under den jemförelsevis korta tid, Riksdagen för hvarje gång är samlad, kunna blifva icke blott i Utskotten behörigen utredda, utan ock sedermera af Riksdagen behandlade med den noggrannhet, som vederbör. Genom ett uppskof med frågans slutliga afgörande till den nästpåföljande riksdagen skulle förhållandet härmed uppenbarligen förändras till ett bättre.»

Sådant det af Konstitutions-Utskottet formulerats blef förslaget af Första Kammaren utan diskussion antaget, men föll i Andra Kammaren för 79 röster mot 69.

Vid det meningsutbyte, som föregick detta Andra Kammarens beslut, förekom mot förslaget ett enda inkast, som kan sägas vara nytt. En talare yttrade nemligen, att då, vid väckt förslag om ärendes uppskjutande till näst följande riksdag, öfverläggningen ej komme att ingå på sjelfva saken, utan endast skulle röra sig omkring uppskofsförslaget, så ginge man miste om fördelen att lära känna de olika åsichter i hufvudfrågan, som inom representationen kunde förefinnas. Anmärkningen tyckes vid första påseendet vara af stor vikt, men förlorar i betydelse då den närmare skärskådas. Man må nemligen besinna, att ärendet måste vara af vederbörande Utskott behandladt och utredt, innan det kan ifrågakomma att uppskjutas, och att de olika meningar rörande frågan, som inom representationen kunna förefinnas, utan allt tvifvel inom Utskottet kommit till tals. Hvad åter angår diskussionen i Kamrarne, så kan man — med

fasthållande af den allmänna förutsättningen för beviljande af uppskof, eller att Riksdagen saknat tillfälle att tillräckligt sätta sig in i den omhandlade frågan, att den ej är färdig med sin mening derom — väl vänta att derunder få höra många skiljaktiga, mer och mindre subjektiva tycken, men svåriligen någon på mogen pröfning grundad åsigt, som ej finnes uttalad i Utskottets betänkande. Förlusten af meningsutbytet i Kamrarne är derföre *uti ifrågavarande afseende* ej synnerligen beaktansvärd; den skulle, efter min mening, mer än uppvägas af den grundliga, allsidiga utredning, den mogna, omsorgsfulla pröfning, som skulle frågan tillgodokomma dels från pressen, hvilken säkerligen ej skulle underlåta att till behandling upptaga och hålla det allmänna intresset vaket för hvarje hvilande ärende, och dels derigenom att hvarje riksdagsman, som tager sin uppgift på fullt allvar, skulle låta sig angeläget vara att genom egna undersökningar och tankeutbyte med andra göra sig väl förtrogen med slika frågor, innan han med sin röst bidroge till deras slutliga lösning.

I hopp att flertalet äfven inom denna Kammare nu skall finna den ifrågavarande grundlagsförändringen både nyttig och nödig, tillåter jag mig alltså hemställa:

att Riksdagen må antaga att hvila till vidare grundlagsenlig behandling följande förslag till förändrad lydelse af 59 § Riksdags-ordningen:

Betänkande, som af ständigt eller i dess ställe särskildt tillsatt Utskott afgifvits, skall i begge Kamrarne för ärendets afgörande, så vidt ske kan, samtidigt föredragas. Efter betänkandets första föredragning skall detsamma hvila på bordet. Vid nästa föredragning, ehvad öfverläggning då eger rum eller ej, må det, på flera ledamöters förenade begäran, åter göras hvilande. Men då saken tredje gången förekommer, skall den till afgörande företagas. Genom Kamrarnes sammanstående beslut må dock afgörandet af betänkande från ständigt eller särskildt Utskott kunna till nästa lagtima riksdag uppskjutas, derest förslag derom inom någondera Kammaren blifvit väckt senast vid betänkandets andra föredragning. Dylikt förslag skall genast Medkammaren delgifvas och kan endast en gång bordläggas. Beslutas uppskofvet, skall vid den riks-

dag, dertill ärendet blifvit uppskjutet, talmannen ofördröjligen till fortsatt behandling föredraga betänkandet, hvarefter dermed förfares i enlighet med hvad angående inkommet utskottsbetänkande i allmänhet är föreskrifvet. Rörer betänkandet någon af Konungen hos Riksdagen gjord framställning, då må beslut deröfver ej uppskjutas, utan att Konungen dertill samtycker.

Betänkande, som afgifvits af tillfälligt Utskott, föredrages i den Kammare, som Utskottet tillsatt, och förfares derefter vidare med målet såsom ofvan är sagdt; dock att afgörandet icke må till annan riksdag uppskjutas.

Om uppskof med beslut öfver hvilande förslag till förändringar i grundlagarne stadgas i 64 §.

Utskotts förberedande hemställanden och förfrågningar må genast afgöras, derest icke någon Kammarens ledamot bordläggning begär.»

Om remiss till Konstitutions-Utskottet anhålles.

Stockholm den 21 Januari 1878.

E. Thomasson.
